

Elmozdulások

*Elmegy a vers a tengerekig, északig, nyugatig, széjjelnéz,
beszél valamennyire mindenki nyelvén, egy dallamot tud legalább,
mondatai lejtésében a Duna fut, a Tisza fut és minden kérdezősködés*

kutatja a nemlétező édesapák lábanyomát.

*Elmegy a vers a tengerekig, északig, nyugatig, eltéveszti
a városneveket, a vonatokat, szorongatja csak a fényképezőgépet,
az állomásokon és bizonyos helyeken nem szabad fényképezni,
apák, nagyapák szavaiból kellene összerakni az emléket.*

*De így csak széjjelnéz északig, nyugatig, a tengerekig a vers,
kimegy az ottani piacra, elmegy az ottani múzeumba, színházba,
templomokat néz meg, hajtja valami, nem tudja, mit keres,
vagy talán elhagyni készül valamit? Álmában megmintázza*

*a kaszárnyafalakat, lovasokat gondol el, várbörtönöket gondol el,
leül egy üdítőitalt inni, nem is emlékszik, hogy hol járt,
látja, hogy a söntéspult fölött, csak díszként, báránybőr feszül,
formázza ezt a kicsi Európát.*

Szeptemberi vihar

*Az a szép, amikor minden hajszálzizzenés,
az őszi levelek kezdő sáfrányszín-szégyene,
egy szusszanás, egy szösszenés, egy szisszenés
jelzi, hogy mint tündöklő vonat,
megérkezett az óriás-zene.*

*A nádas hegedűvonói felsikonganak,
zongorafutam indul, mint fényes halraj a túlsó part felől,
a rétek — felizguló, háborgó zöld forgatag,
s amikor fém-üstdobként döndül meg a tótükör,*

*mint hála, száll a pára fölfele,
a zúdulás zsongó sínekre vált.
beáll az évszak napkoronggal koronázott ünnepe,
mintha feltarthatná a halált.*

Továbbélő álom

Az álom képei repesve összefogták
a mormoló tüzet a halvány ligetekkel,
és ébredtem, és élt a kép, bennem botorkált,
s a sejtelmes rügyek fénybolyha sem ijedt el,
s míg tömbökként a reggel . . . előállt, nem dőrejtett
se zaj, se hang, se szó. Csak rámláltak a kertek,
s az érintetlenül gomolygó levegőben
megint jelen volt minden,
min tudatlan tűnődtem.
. . . Hát nem láttam talán,
hogyan önmaga értelme
úgy tölt be mindent, mint a láng
mozgását terjedelme?
Eloszló képzetekből
mind láthatatlanabb,
ám . . . együtt lengtek lengve
a délelőtt alatt.
(Csak álltam itt, az ágak
között, feledve . . . mit?
Magamat. S van varázslat.
Mint álom melegít.
S a kert, a fák, a láng,
csak élt, csak éltek, élt,
el sem fogyasztva egymást
a képek képeként.)

